

**ОСОБЛИВОСТІ ПОЛІТИЧНОЇ КОМУНІКАЦІЇ
У СУЧАСНОМУ СУСПІЛЬСТВІ**

Сокрута С.

e-mail: sofiiia.sokruta@nure.ua

Науковий керівник – к. філос. н. Тіхонова Л.А.

Харківський національний університет радіоелектроніки, каф. СГН,
м. Харків, Україна

The modern information society is developing rapidly. Communication plays a major role in the life of this society: both general and political. In such conditions, both society and the state become independent and equal subjects of communicative interactions regarding the functioning and distribution of power. A fundamental feature of political communication is the situation in which a message can influence not only the consciousness and behavior of certain individuals and social groups, but also the information environment in which they are located. Political communication plays a major role in the formation of public opinion. It simultaneously mobilizes the electorate and contributes to the effective functioning of democratic processes.

Сучасне інформаційне суспільство розвивається швидкими темпами. Велику роль у житті цього суспільства грає комунікація: як загальна, так і політична. В таких умовах і саме суспільство і держава стають самостійними та рівноправними суб'єктами комунікативних взаємодій з приводу питань функціонування та розподілу влади. Сутність політичної комунікації полягає в тому, що люди інформаційного суспільства можуть створювати, обробляти та отримувати повідомлення, які впливають на політику. Така взаємодія між людиною і областю політики може бути прямою та опосередкованою. За допомогою прямої взаємодії можна закликати населення до участі, або, навпаки, ігнорування виборів, підтримки прийняття будь-яких рішень і т.п. Опосередкований вплив комунікативних повідомлень може сприяти створенню певних «моделей», «образів» дійсності стереотипів, що здатні впливати на політичну свідомість громадян[1]. І відправники і отримувачі політичних повідомлень можуть належати до будь-яких соціальних груп. Принциповою особливістю політичної комунікації є таке положення, при якому повідомлення може впливати не тільки на свідомість та поведінку певних індивідів і соціальних груп, а й на інформаційну середу, у якій вони знаходяться. Політична комунікація відіграє головну роль у формування суспільної думки. Вона одночасно мобілізує електорат та сприяє ефективному функціонуванню демократичних процесів. З політичною комунікацією пов'язана і PR-комунікація. Політична PR-комунікація виконує специфічні функції і охоплює широку сферу взаємодій між громадськістю, політичними

суб'єктами та медіа структурами. Вона спрямована на формування позитивного іміджу політичних діячів та їх діяльності у політичному полі.

Сучасні дослідники процесів політичної комунікації виділяють близько 20 законів, яким вона підпорядковується. Наприклад, С.М. Внучко наводить у своїй роботі «Політична комунікація та її менеджмент: еволюція концепцій, теоретичні основи та ключові підходи» дев'ять законів політичної комунікації. Серед них: закон дзеркального розвитку спілкування; закон залежності ефективності спілкування від комунікативних зусиль; закон прогресивного спілкування нетерпіння слухачів та ще багато інших. Досліджуючи ці закони, авторка робить висновок, що принципи політичної комунікації, сформульовані сучасними дослідниками, здатні розкрити глибинні механізми її функціонування. А політична комунікація – це не лише передача інформації, а мистецтво стратегічного управління впливом в інформаційному суспільстві[2].

Вважається, що політична комунікація може існувати на декількох рівнях: масовому, груповому та міжособовому. Основним каналом масової політичної комунікації безумовно є засоби масової інформації. Вони виконують багато функцій. І ця функціональна програма повинна орієнтуватися на постійний обмін інформацією між учасниками загального політичного процесу[3].

Політична комунікація розглядається сучасною політичною наукою і як передача повідомлення, і як віддзеркалення інформації об'єктом, і як реакція об'єкта на повідомлення. Отже ефективне управління політичною сферою можливе лише на підґрунті існування якісного зворотнього зв'язку, що дозволяє змінювати дії політичної влади, враховуючи реакцію зацікавлених суб'єктів.

Список використаної літератури:

1. Lidiya Tikhonova, Anna Sereda. The role of politikal networks in the interaction between the state and civil //Вісник Львівського університету. Серія філос.-політолог. студії. 2024. Випуск 55, с. Visnyk of the Lviv University. Series Philos.-Political Studies. Issue 55, p. 494–50.-DOI <https://doi.org/10.30970/PPS.2024.55.58>
2. Внучко С.М. Політична комунікація та її менеджмент: еволюція концепцій, теоретичні основи та ключові підходи Politology Bulletin, Issue 94 (2025) DOI 10.17721/2415-88IX.2025.94.178-191
3. Проноза Інна, Роль політичних комунікацій у сучасному інформаційному просторі. Науковий журнал «Політикус»№3, 2021, с. 75–80. <https://doi.org/10.24195/2414-9616.2021-3.12>